

neske i dette Land, saa var der ikke een Jurist med Begreb om Lovfortolkning — i hvilken Forbindelse jeg dog skal nævne, at der ogsaa findes Jurister, der ikke har Begreb om Lovfortolkning —, der vilde have været i Tvivl om, at den Argumentation for Justitsministeriets Berettigelse, som findes angivet i Bemærkningerne til § 17, var rigtig eller i hvert Fald afgørende, hvis det ikke var muligt i den øvrige Lovgivning eller Praksis at finde Moddata af Betydning — og saadanne findes ikke eller er i hvert Fald hidtil ikke anført, heller ikke af det ærede Medlem Hr. Pürschel i Gaar.

Forhandlingerne om Tjenestemandsløven siger intet. Lønningsraadets Formand, som mere end nogen anden er Specialist paa dette Lovomraade, har offentlig udtalt, at jeg havde Ret i min Fortolkning. Det samme er hævdet af de to Universitetsprofessorer, som har udtalt sig, det ærede Medlem Hr. Axel Møller og Professor Munch-Petersen, i en Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“ for nylig. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Rytter vil vinde mange juridiske Laurbær ved at gaa imod denne Fortolkning, der bliver ikke meget til Deling mellem ham og det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Men nu er Forholdet jo det, at denne Ordre fra Justitsministeriet ramte en med sine mange gode Egenskaber saare stejl Personlighed som Hr. Thorup, og denne sagde nej til stor Fryd for den nuværende Regerings politiske Modstandere. Det er jo kun ud fra en ret overfladisk og meget idealistisk Betragtning, at et fornuftigt Menneske vilde tro, at den tidligere konservative Opfattelse af Embedsmanden som den loyale, upartiske, fornemt tilbageholdne og formelt korrekte Varetager af sin Gerning og Regeringens trofaste Medarbejder og Støtte, at denne ædle grundfæstede Opfattelse vilde vare stort længere, end til der kom en socialdemokratisk Regering. Fra denne Dato eller kort derefter har den samfundsbevarende Presse stadig opmuntret ethvert Skridt, som en eller anden Embedsmand har foretaget i Retning af at træde op imod vedkommende Minister. Denne Presse har selvfølgelig straks taget Embedsmændens Parti for at kunne genere Ministeren personligt og politisk. Hele den Opræden, vi i saa Henseende i de to sidste Aar har været Vidne til fra Modstanderprensens Side, til Trods for at Samarbejdet mellem det nuværende Ministerium og Embedsmændene i al Almindelighed har været ganske udmærket, hele denne Betragtning er, siger jeg, ikke mindst fra et konservativt Synspunkt overordentlig kortsynet og vil

komme til at give Bagslag, som for øvrigt altid, naar man forlader sin oprindelige Overbevisning eller svigter sine Principper blot for at opnaa noget i og for sig saa komplet ligegyldigt som at genere, drille eller irritere en eller anden Modstander eller for at spekulere i en rent tilfældig, overfladisk Stemning hos Publikum.

Der syntes altsaa at være en glimrende Chance for at genere Justitsministeren ved Landsdommer Thorups Nægtelse af at efterkomme hans Pligt i Henhold til Tjenestemandsløvens § 20. I omtrent to Døgn trippede hele Modstanderprensens nervøst i Forventningsfuldhed om, hvilken Dumhed jeg nu vilde begaa; thi nu var jeg altsaa nødt til at anlægge Sag imod Landsdommer Thorup til denne Pligts Efterkommelse, og da Landsdommeren skulde dømmes af sine egne, var der formentlig en herlig Chance for, at han vilde blive frikendt, hvilket med en fiks lille Drejning vilde blive til, at nu var Justitsministeren paa ny dømt ved Landsretten, eventuelt ved Højesteret, og med Undertitel: Hvor længe kan Landet egentlig finde sig i at have denne Minister siddende?

Altsaa, man øjnede hele Berning-Deliriet om igen med Diktatorformemmelser, Grundlovsbrud, o. s. v., alt dette — noksagt. Men jeg var ikke dum nok til at falde i denne alt for daarligt tildækkede Grube. Dertil var Invitationerne ogsaa for voldsomme og Forhaandstriumfen alt for gennemskuelig. Derfor valgte jeg den Udvej, at det offentlige anlagde Sag mod Hr. Schovelin, som man for Resten nær havde glemt, medens Spørgsmaalet om Dommernes Stilling blev taget op under Behandling af Retsplejeløven og nu foreligger for det rette Forum, Lovgivningsmagten, gennem den foreslaaede § 17 som Tilføjelse til Retsplejeløvens § 50.

Og da jeg havde gjort dette, hvad skete der saa? Efter at Chancen var glippet, begyndte man i flere og flere Blade at tænke — særlig gennem Indsendere — over Konsekvenserne af den indledede Fanatisme, hvorefter Dommere ikke skulde betragtes som Embedsmænd, der staar under en Minister, og man begyndte at slaa Retræte i de Blade, som endnu havde Mindelser om en demokratisk Fortid. Jeg skal ikke trætte Tingets Medlemmer med en nøjere Skildring af hele dette typiske politiske Fænomen, skønt jeg ikke har haft Lejlighed til at beskæftige mig med det før offentligt, et Forhold, som i det hele særlig synes at interessere det ærede Medlem Hr. Pürschel. Jeg formoder ikke, det interesserer synderlig mange her i dette Ting, og Offentligheden